

SUCKEN

Nr. 3, 2008

För, av och om Sveriges Unga Katoliker



**Kyrkan
- mitt i
samhället**

+ VUDSPECIAL!

SUCKEN

Sucken är en medlemstidskrift för Riksförbundet Sveriges Unga Katoliker (SUK). Alla registrerade medlemmar över 13 år får Sucken fyra ggr/år.

Suckens material produceras främst av unga katoliker för unga katoliker. Sucken bör inte ses som den Katolska Kyrkans officiella trycksak.

Kontakt: sucken@suk.se

Redaktör & layout:
Kristoffer Mauritzson
08 – 642 38 19

Redaktionsgrupp:
Gustav Ahlman, Linköping
Sara Al-Basri, Stockholm
Heba Faraj, Gävle,
Belita Toppo, Stockholm
Andreas Johansson, Umeå
Br. Johan Lindén OP, Lund
P. Mariusz Chamarczuk SDB,
Stockholm

ISSN 0346–1998

Ansvarig utgivare:
Sara Lann
Tryck: Exakta, Hässleholm

Sveriges Unga Katoliker
Box 4007
102 61 Stockholm

Besöksadress:
Skånegatan 65, Stockholm

Tel: 08 – 641 78 15
Fax: 08 – 556 017 74

www.suk.se

HYLLAD OCH HÅNAD – En lärjunges plats i samhället

Det är fredagskväll på Medborgarplatsen – ett ganska stökigt torg mitt i Stockholm. Vid ett plastbord står jag och en metodist, en frälsningssoldat och en kille utan kyrkoanknytning. Vi bjuder förbipasserande på kaffe, mackor och kakor. Många stannar upp och tar för sig, sitter en stund, frågar var vi kommer ifrån och varför vi gör detta. Försöker vi rekrytera folk till våra församlingar?

Nej, vi vill bara tillföra lite trevnad och värme på torget. Projektet kallas Hjärtslaget, och är ett samarbete mellan församlingar på Södermalm. Så visst är det tron som driver oss. Om någon vill prata religion gör vi det, men vi nöjer oss gärna med att få ge en kopp kaffe och en pratstund, ett leende och kanske en kram.

Folk tror knappt att det är sant. "Är det verkligen gratis?" Javisst, det är bara att ta för sig. "Wow, ni är ju helt otroliga!" Hemlösa, missbrukare, ensamma – men också tonårgång på drift – alla är lika tacksamma. Men gladast är nog vi, som får uppleva givandets glädje.

Politiskt inkorrekt

Några dagar senare sitter jag i en radio-studio. En ung journalist ställer mig till svars för mina politiskt inkorrekta åsikter: "Påven likställer abort med mord – tänker du också så?" Ja, det gör jag. Jag vet precis hur dumma mina åsikter verkar för en icke-katolik. Jag tänkte ju likadant för bara några år sedan.

Men idag förstår jag vad som ligger bakom Kyrkans syn på abort, sex, skilsmässa, homosexualitet, kondomer osv. Där omvärlden ser "religiös intolerans" och "förtryck" ser jag Guds goda vilja och avsikt med våra liv. Jag ser det enda sättet för oss att svara på Hans Kärlek. Han som har gått allra djupast ner i vårt lidande och

vår ensamhet för att befria oss. Han som visat vad sann lycka är.

Sann lycka är inte att tillfredsställa varje begär så fort det dyker upp. Det leder bara till tomhet. Sann lycka är att söka Hans vilja som har skapat mig, och att följa den även när det kostar på. Kanske är det till och med ansträngningen som ger glädjen?

Inga genvägar

Som kristna är vi kallade att ta ansvar för livet – både vårt eget liv och varandras. Vi kan inte slå in på de genvägar som "alla andra" tar. Vi måste försöka förstå den annorlunda väg som Herren vill leda oss på, även om omvärlden ser ner på den.

I Guds ljus ser vi vår kallelse till barmhärtighet, solidaritet och rättvisa. Samma ljus visar oss sanningen om äktenskapet, och om de oföddas människovärde. Andra kanske inte förstår dessa värderingar, men vi kan ändå välja att "lyssna på lärjungars vis".

Jo, jag delar påvens syn på abort, homosexualitet och preventivmedel. Och jag skäms inte för det. Så är det att vara Jesu lärjunge: ena dagen hyllad för något man gör; andra dagen hånad för vad man tror. Allt för ofta väljer vi bort de bitar som verkar svåra. Kanske har ingen förklarat dem för oss på rätt sätt? Eller är frestelsen kanske för stor, att "vara som alla andra"? ☀

Kristoffer Mauritzson
Suckens Redaktör



Gustav Ahlman



Sara Al-Basri



Rachel Gebray



Kristoffer Mauritzson



Belita Toppo

I detta nummer:

- 4 – 5 Klippt och skuret
- 6 – 8 Franciscan Friars of the Renewal
- 9 – 12 Ung och gravid
- 13 Dorothy Day
- 14 – 18 Världsungdomsdagen
- 19 Från arkivet
- 20 Framtidskongress 08
- 21 Regioninfo
- 22 – 23 Danielle Rose

Frågor, synpunkter, idéer?
Skriv till sucken@suk.se

OBS! Missa inte SUKs
nya hemsida: www.suk.se

Bevisat: Maria hjälper oss tåla mer

Forskare vid Oxfords universitet har kommit fram till att religiösa kan blockera smärta, skriver Daily Telegraph.

I ett experiment fick tolv katoliker och tolv ateister elchocker medan de tittade på en målning av jungfru Maria. Katolikerna lyckades stänga av stora delar av smärtan.

Med hjälp av en teknik där hjärnan röntgades upptäckte forskarna att katolikerna aktiverade delar av hjärnan som är sammankopplade med att hantera smärta.

Trots att de fick tjugo elchocker hävdade katolikerna att de kände sig trygga, omhändertagna och lugna och fridfulla av att titta på Jungfru Maria.

Förutom Sassoferattos Jungfru Maria ombads försökspersonerna titta på Leonardo da Vincis "Dam med hermelin", som forskarna trodde kunde ha en lika lugnande effekt.

Men katolikerna kände 12 procent mindre smärta när de tittade på jungfru Maria.

Psykologen Miguel Farias tror att man kan få samma effekt hos en icke-troende genom att visa en bild som lugnar just den individen.

Men biskop Tom Wright tror helt och fullt på undersökningen.

"Tron kan påverka din hjärna och dina känslor, så det här experimentet är ingen överraskning för mig", säger han i Daily Telegraph. ❀

Dagen



Påven ville bli målare

Påve Benedikts bror, Msgr. Georg Ratzinger, har delat med sig av tidigare okända fakta om den helige faderns barndom. Den unge Josef (Benedikts namn innan han blev påve) var sålunda ett livfullt barn, "men ingen jordbävning". "Jag minns honom som alltid glad, med en stor känslighet för naturen, djuren och växterna – omsorgen om naturen var typisk för honom", säger brorsan.

Storebror Georg avslöjar också att Josef vägrade delta i de samlingar som Hitler-jugend höll, och som var obligatoriska för alla skolbarn. "På grund av det blev våra skolavgifter inte nedsatta som för de andra barnen."

Korgossen Josef upplevde tidigt kallelsen till präst, liksom storebror: "Han beundrade kardinal Faulhaber som konfirmerade honom, och sade att han ville bli kardinal – men några dagar senare såg han en målare som renoverade vårt hus och sade att han ville bli målare när han blev stor!"

Båda bröderna prästvigdes 1951. För några år sedan skall Josef ha sagt till sin bror att "Benedikt vore ett bra namn för nästa påve". Dock avslöjar Georg Ratzinger att han blev besviken när brorsan blev påve, "eftersom vi inte kan träffas lika ofta nu". "Men det är Guds vilja, och vi måste säga ja till den." ❀

CNA

– Yes! Highscore!

Lysande initiativ

Vatikanen har valt att installera omkring 2 400 solpaneler på taket till en stor aula. Panelerna skall producera ström motsvarande 100 familjers förbrukning varje år, vilket fortfarande bara blir en bråkdel av Vatikanens behov.

Solpanelerna är ett första steg mot att bli självförsörjande vad gäller energi. Detta ekologiska initiativ föddes ur en serie föreläsningar 2007, då påven påpekade att vårt sätt att utnyttja jordens resurser är ohållbart.

CNS

Nära & fjärran

Den 26 augusti höll åtta katolska ungdomsgrupper i Kina en samling under temat "att växa upp i samhället". De olika grupperna sjöng, uppträdde, bad tillsammans och lyssnade på en präst som talade på temat "ett glädjefyllt tros liv". Grupperna befann sig i olika delar av östra Kina och mötet skedde på Internet, med hjälp av webbkameror och mikrofoner.

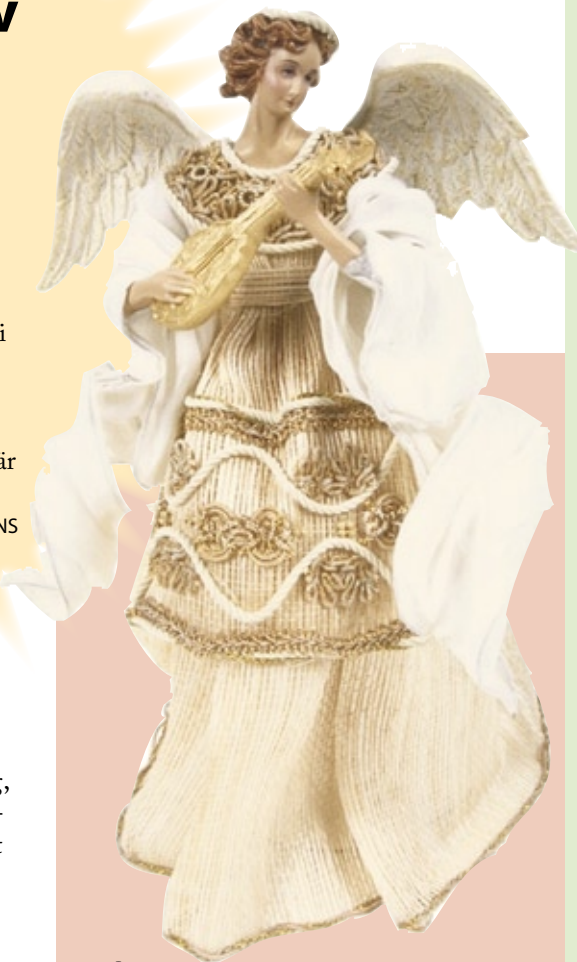
Chen Pingping studerar vid universitetet i Wenzhou och var en av deltagarna. Hon menade att denna typ av utbyte är nödvändigt för att dela erfarenheten av tron. Hon sade också att hon såg fram emot nästa möte på Eternal Word Chat Room, som sajten heter.

UCAN

Unga söker asyl

Ett tjugotal pilgrimer har sökt asyl i Australien efter Världsongdomsdagarna. De kommer främst från afrikanska länder, men även från länder som Pakistan, där kristna lider förföljelse. Siffran förväntas stiga något, eftersom många pilgrimer har visum som fortfarande inte gått ut. Det är inte ovanligt att människor söker skydd efter att ha deltagit i stora evenemang utomlands.

CWN



Årets julklapp

Datorspelet Guitar Hero finns nu i den kristna version. Spelet går ut på att träffa så många toner rätt som möjligt till kända låtar, och har blivit extremt populärt även i Sverige.

Nyhetsajten Christianpost.com berättar att Guitar Praise har utvecklats av bolaget Digital Praise (som även sålt bra av spelet "Dance Praise") och att spelet fått bra recensioner.

Låtarna i spelet kommer från en rad lovsångsartister som kanske inte är så kända i Sverige – eller vad sägs om Newsboys, Skillet, Flyleaf, Whitecross, Paul Baloche med flera?

Guitar Praise finns i både Windows- och Mac-format, men inte för någon spelkonsol. Benedikt XVI är som bekant inte särskilt förtjust i rockmusik. Han har troligen aldrig testat Guitar Hero.

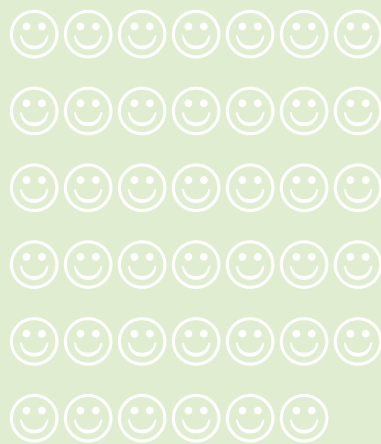
Dagen

Ännu ett rekord

Ijuli träffades fyrtioen personer som alla är det tionde barnet i en familj, i Buenos Aires, Argentina. Detta utgjorde ännu ett katolskt världsrekord. Träffen sponsrades av "Cristo Hoy" (Kristus idag), den största kristna dagstidningen i Argentina och hölls för att hedra minnet av Sta. Gianna Molla – en italiensk kvinna som bl a valde att ge sitt liv för sitt barn istället för att göra abort.

Mariano och Luz Carreras organiserade träffen. De menade att detta var ett sätt att "tacka Gud Fadern först av allt, och våra föräldrar". "I en stor familj lär man sig att dela med sig, vara tålmodig – att värdera varje människoliv som en dyrbar gåva från Gud. Man lär sig att klara sig med det lilla man har, för det viktigaste är inte det som världen säger är nödvändigt, utan de människor du har vid din sida."

CNA



Har lärjungar i London

Sucken har besökt Franciscan
Friars of the Renewal.



Brödernas dag börjar med läsningsgudstjänst klockan sex. Efter en tyst timme, morgonbön och mässa är det dags för frukost framåt niotiden. Det påminner mest om frukosten i en vanlig familj: var och en rotar i skåpen efter något lämpligt att stoppa i sig. "Vill någon ha ägg?" "Är mjölken slut?" "Vi måste göra något åt mössen, innan de äter upp våra flingor!"

Brödernas liv och arbete är helt beroende av donationer. All mat, möbler och extra kläder är skänkta av välgörare. Huset ägs av Kyrkan, som bjudit in bröderna för att dela med sig av sin tro och sitt liv i östra London; ett område med ganska mycket sociala problem.

En vanlig dag



Fader Raphael rör om i grytan med grönsakssoppa. Måndag till torsdag håller brödernas soppkök öppet mellan 11 och 14. Till sin hjälp har bröderna en grupp med volontärer som regelbundet stöder deras uppehålle och arbete.

Varje dag kommer ett tjugotal hemlösa, fattiga, utslagna och ensamma människor. De får en bit mat, en stunds gemenskap – vissa tar en dusch och rakar sig. Andra får stöd i kontakten med myndigheterna. Bröderna hjälper var och en med vad de kan, och det är inte alltid lätt. Många av gästerna har psykiska eller känslomässiga problem som sätter brödernas tålamod på prov. Men vem har sagt att det skall vara lätt att vara lärjunge till Jesus?





På stadens gator

Maj är Marias månad. Den 31 maj besöker vi Missionaries of Charity (Moder Teresas barmhärtighets-sysstrar) i Queens Park. Tillsammans med dem och deras vänner går vi i procession genom västra London. I en och en halv timme bärs Maria genom gatorna, medan vi ber rosenkransen i megafon, sjunger sånger och stoppar trafiken med hjälp av ett tiotal vänliga poliser.

Fader Raphael predikar kort på ett litet torg. Han påminner oss om att Maria många gånger uppenbarat sig för små, fattiga och okunniga människor. Hon har talat till dem på deras eget språk, i Frankrike, Portugal och i Mexiko. Hur skall vi följa hennes exempel?

En gång i månaden tågar bröderna tillsammans med andra katoliker till en abortklinik. Utanför kliniken ber de rosenkransen och erbjuder samtal och alternativ åt kvinnor som är på väg att göra abort. Att aktivt värna alla människors liv är en viktig del av brödernas kallelse. Inte sällan ångrar sig kvinnor, när de förstår att det finns stöd och hjälp att få. De barn som kommer till världen på detta sätt är dyrbara bevis på att kampen är viktig.

Nya evangelister

Efter processionen är vi bjudna till ungdomarna på Saint Patrick's Evangelisation School (SPES) – en kurs som hålls under nio månader i centrala London. Deltagarna är i tjugoårsåldern och kommer från hela världen. De bor tillsammans, ber och firar mässan tillsammans dagligen. Med jämna mellanrum gör de små evangelisationskampanjer; på gatan eller i någon församling. Jag tror aldrig jag har träffat en grupp så glödande unga katoliker förr.

Jag pratar en stund med Yi, som också är med på middagen. Hon kom från Kina för att plugga design i London. En kväll stötte hon på SPES-gänget utanför en kyrka i centrala London. Det var hennes första kontakt med Kyrkan. Hon förklarar hur hennes djupaste längtan plötsligt fick ett svar i Kristus, och säger att hon knappt kan bärga sig till den dag då hon skall bli upptagen i Kyrkans fulla gemenskap: "Jag längtar så otroligt mycket efter eukaristin!"





På historisk mark

De första franciskanerna i England kom med båt till Dover år 1224. De traskade till Canterbury, där de slog sig ned. År 1267 byggdes ett hus åt bröderna.

741 år senare firar vi en mässa i samma hus! Bröderna är mycket angelägna att söka de franciskanska rötterna, och att leva i dess tradition av radikal fattigdom, evangelisation och tjänande.

Efter mässan äter vi fish n' chips, varpå bröderna ber mig ta några gruppbilder till deras nyhetsbrev. Denna uppställning var inte min idé...

Från vänster till höger: Fader Samuel, broder Dominic, broder John Bosco, broder John Paul (längst fram), fader Raphael, fader Angelus och broder Barnabas. ❀



COMMUNITY OF FRANCISCAN FRIARS OF THE RENEWAL (CFR)

Bildades 1986 i New York, som en förnyelserörelse inom den franciskanska familjen. Grundarna var kapucinbröder som kände behovet av förnyelse inom kyrkan och ordenslivet. Målet var att återuppväcka en anda av sann omvändelse, i en tid då stora delar av kyrkan börjat tappa greppet om sin sanna identitet.

Att leva i fattigdom bland de fattiga och att stå i deras tjänst är en grundpelare. Bröderna äger ingenting själva, och är helt beroende av gåvor. Inte ens husen de bor i tillhör gemenskapen, utan tillhör församlingar eller stift som bjudit bröderna till sig. Enligt enkelhetens krav använder de inte datorer eller annan avancerad elektronik.

Fullständig trohet och lydnad mot påven och kyrkans läroämbe är en annan grundpelare. Bröderna predikar traditionell katolsk tro, utan att för den skull ge ett gammaldags intryck. Ett av kännetecknen är förmågan att nå ut med evangeliet till ungdomar och grupper utanför kyrkan.

En kvinnlig gren bildades strax efter grundandet. Gemenskapen har växt mycket snabbt, och antalet bröder och systrar närmar sig 200. Här saknas med andra ord inte kallelser! Fler och fler kommer från andra delar av världen. Nyligen trädde den förste afrikanen in som novis. De flesta av bröderna vigs även till präster.

Moderhuset är fortfarande i södra Bronx, i New York. Mindre hus finns idag på olika håll i främst södra USA, i centralamerika, i Storbritannien och på Irland.

På engelska skiljer man mellan "monk" (munk) och "friar" (broder). En munk är knuten till ett kloster eller konvent. En friar flyttas ofta runtmellan olika hus, och är verksam ute bland människorna.

Vill du se mer av brödernas liv i Bronx? Gå in på www.franciscanfriars.com. Här finns bl a filmer och artiklar om gemenskapen och dess historia. ❀

Ung och gravid

Sexualitet och fortplantning är de områden där Kyrkans hållning oftast ses som provocerande i vårt samhälle.

Sucken presenterar två livsöden: Helen som valde att göra abort, och Eva som är tvåbarnsmamma vid 25.

Vi försöker också reda ut en del begrepp. Hur ser Kyrkan t ex på kvinnor som gjort abort?

Helen var 20 när hon hamnade i en mycket svår situation, utlämnad att på egen hand fatta ett svårt och livsavgörande beslut.

Jag hade precis börjat träffa en kille. Vi var tillsammans i knappt fyra månader och jag blev gravid. Vid ett tillfälle skyddade vi oss inte. Det var en olyckshändelse, jag var säker på att det var en säker period.

Att göra abort var självklart för mig eftersom jag var så ung. Visst tänkte jag på att behålla barnet, tänkte på hur det skulle vara. Men jag bodde hemma, hade ingen utbildning. Kände inte att jag hade något val, det var klart för mig.

Var det enkelt att få göra ett sådant ingrepp, och hur blev du bemött av vårdpersonalen?

Jag blev bra bemött av ungdomsmottagningen. Det var ingen som ifrågasatte mitt beslut, ingen som frågade varför och hur det kom sig att jag ville genomföra detta. Jag var nöjd med deras bemötande. Jag fick nummer till sjukhuset och skulle själv höra av mig. Efter några veckor uppstod komplikationer. Jag började blöda rejält och fick åka in på gynekologiska akuten.

Vad tyckte din kille om allt detta?

Han ville inte ha barn. Jag vet inte om han påverkade mig också, men för honom var det en självklar grej att jag skulle göra abort.

Sade han det rakt ut?

Nej, men indirekt förstod jag och jag visste att han inte ville. Han blev överraskad och behövde tid för sig själv – betedde sig idiotiskt helt enkelt. Han var inte redo att bli pappa sade han.

Hur kändes det?

Jag var inte heller redo att bli mamma. Om han hade reagerat helt annorlunda, blivit jätteglad och friat tex, då skulle jag nog sagt ja. Jag var så nykär och så ung, så liten, bodde fortfarande hemma. Men om jag får gissa skulle jag ha sagt ja.

Precis efter aborten dumpade han mig

och det tog ca två månader innan vi blev tillsammans igen. När jag åkte in till akuten fick jag ta med mig en kompis, han var inte med. Han klarade inte av det. Hans fanns inte där efteråt.

Jag var ganska trasig, känslomässigt förstörd efteråt. Killen hade sina problem, tyckte att detta var för mycket för honom. Jag pratade mest med kompisar, fast helst pratade jag inte alls. Jag mädde riktigt dåligt. Först efteråt började jag tänka att jag kanske skulle ha behållit barnet,

att jag kanske skulle ångra mig. Den värsta ångesten kom efteråt, och precis innan jag skulle ta mina hormonntabletter för att framkalla misfall. Har jag verkligen gjort rätt? Men det var inget man kunde göra åt saken.

Den värsta ångesten kom efteråt

Min mamma visste inget, jag visste inte hur hon skulle reagera, i efterhand så ångrar jag faktiskt att jag inte berättade för henne.

Vet hon nu?

Nej, jag har inte berättat. Jag vill inte att hon ska tro att jag inte litade på henne, inte ville anförtra mig åt henne. Hon



skulle nog ha velat att jag behöll det. Nu ångrar jag mig, men jag kommer inte att säga nåt – mest för att hon inte ska bli ledsen, så det är onödigt att säga det idag.

Tycker du att du var för lite förberedd psykiskt innan du gjorde abort?

Graviditeten kom så fort, allt kom så fort. Vid det tillfället var det självklart att jag inte kunde skaffa barn. Jag hade ingen att prata med heller, förutom någon enstaka kompis, men det är inget man kan prata helt öppet om heller.

Så du kände inte att du hade stöd från något håll?

Ja, så var det nog, fast jag ville inte säga det till någon speciellt heller. Det var lite mitt fel också att jag inte sade det till någon mer erfaren, jag ville inte prata om det. När man väl pratade om det kändes det mer verkligt. Men man bör prata om det för att få vara förbered. Jag var ju så ung också. Man bör tänka ordentligt innan man gör någonting, inte låta sig påverkas av någon annan, typ killen.

Är ni tillsammans idag?

Nej. Så när jag ser på allt idag så ser jag det som rätt val, speciellt med tanke på

hur det blev mellan oss och hans problem med sig själv.

Hur ser du på barn idag, med tanke på att du kunde ha haft ett barn?

Ja ibland blir det så att jag tänker att nu skulle jag kunna ha ett barn på fyra år. Man undrar hur det skulle ha varit, man blir lite nostalgisk. Jag är idag i den åldern att jag skulle kunna ha barn. Man tänker tillbaka, det gör man. Jag skulle säkert varit en ensamstående mamma.

Är det läskigt?

Ja lite grann.

Hur har din kontakt med kyrkan varit efter aborten?

Jag gick ganska ofta förut, men sen aborten har jag inte gått så mycket och inte biktat mig heller. Det känns inte som om det finns förståelse för det jag har gjort. Jag vet att det är fel i kyrkans ögon. Så jag har dragit mig undan jättemycket från kyrkan. Deras sätt att se på saker och ting är inte som jag ser på saker och ting.

Skulle du kunna tänka dig att göra abort igen?

Efter första aborten så tänkte jag: "aldrig

mer" – det gjorde så ont, jag mådde så dåligt, var psykiskt förstörd. Då tänkte jag att aldrig mer, blir jag gravid igen så behåller jag barnet.

Jag vill gå ut skolan och göra saker innan jag får barn, men det beror nog mest på situationen.

Skulle jag bli på smällen idag med rätt kille så skulle jag behålla barnet, även om jag inte hunnit göra alla saker jag vill göra. ❀

Text: Sara Al-Basri

OBS: Helen heter egentligen något annat

Är du eller någon du känner gravid?
Funderar du på eller har du gjort
abort? Kontakta Respekts jourtelefon
för att få stöd och finna en väg vidare.

Telefon: 020 – 462 662
E-post: jourtelefon@respektlivet.nu
SMS: 073 – 078 24 67
www.respektlivet.nu

"Försök förstå"

Eva är 25 och har två barn. Hon vet hur det är att få barn som ung – att möta oförståelse från ett samhälle som prioriterar karriären, och att pekats ut som syndare i kyrkbänken.

Evas (fingerat namn) första graviditet var oplanerad. Hon var 21 år gammal, och varken hon eller pojkvännen hade jobb eller egen bostad. Hennes föräldrar blev besvikna, men pojkvännen blev glad och de båda bestämde sig för att gifta sig – men först efter att barnet kommit.

– Barnet skulle ju vara där när vi gifte oss i vilket fall som helst, i eller utanför magen. Dessutom ville jag bli av med de extra kilona innan bröllopet. Man gifter sig ju bara en gång.

Abort var aldrig ett alternativ för det unga paret. För egen del förklarar Eva det med att hon upplevt en fördjupning av sin tro året innan.

– Jag är uppväxt som katolik, men nu hade jag upptäckt tron på riktigt. Jag hade läst på en del om abort och kände att jag förstod kyrkans syn och trodde på den. Min fästman delade också den synen, så vi pratade aldrig ens om abort. Jag visste att jag med Guds hjälp skulle klara mig i vilket fall som helst.

Saknade syster

Evas val påverkades också starkt av erfarenhet från den egna familjen.

– När jag var tio fick vi veta att mamma gjort flera aborter. Senare har jag förstått att det var förödande för våra familjerelationer, och också för mammas hälsa.

– Det läskigaste var att jag länge hade drömt om barn som försvann, och känt att jag saknade en syster i min egen ålder. Det visade sig att mamma gjort en abort när jag var bara tre månader gammal.

Behöver förståelse

Eva fortsatte att gå i kyrkan, och visste att hon snart skulle väcka uppmärksamhet.

– Det syns ju om man är gravid, och alla vet hur man blir gravid. Folk tittar snett på en ogift gravid kvinna i kyrkan. Och visst hade jag gått över gränsen – men alla har ju sina synder även om de inte syns på utsidan. Varför skulle detta vara så mycket värre?

– Människor i kyrkan borde verkligen försöka bemöta dessa tjejer med förståelse och försöka hjälpa dem istället för att döma. Barnet är ju önskat av Gud, även om det kommit till utanför äktenskapet.

– Man behöver veta att man är välkommen även om man gjort fel, att Kyrkan inte strukit dig för att du haft sex utanför äktenskapet, eller ens om du gjort abort.

Hon kände ändå en viss oro inför sin situation och valde att tala med en präst.

– Han lyssnade och var inte fördömande. Han uppmanade mig att be mycket, och sade åt mig att återkomma om jag behövde hjälp. Senare förstod jag att han uppmanat andra att be för mig också. Det kändes lite konstigt, fast det behövdes ju verkligen.

Låg status

Eva säger att hon kan ha förståelse för

dem som valt att göra abort, även om hon ser det som fel.

– Jag kan föreställa mig hur de tänker. Det är ju väldigt låg status att få barn när man är ung idag. Man skall göra karriär först och vara helt fri att göra precis som man vill. Men det är en löjlig inställning till livet. Barnen har gett mig mer än jag någonsin trott.

– Jag kände mig inte för ung. Ju äldre man blir, desto svårare blir det ju att få barn. Dessutom har man mer ork när man är ung.

Tänk efter

Många unga kvinnor gör abort av rädsla, och för att det tas för givet i vårt samhälle. Eva vill råda ungdomar att tänka efter ordentligt innan de handlar – både när det gäller sex och abort.

– Vi lever i ett land med väldigt goda förutsättningar. Allt går att lösa. Men en abort kan aldrig göras ogjord, och såret i själen läker inte. Konsekvenserna av abort är svårare än att ta hand om ett barn. Man måste våga vända sig till någon som kan lyssna och stödja – i värsta fall någon stödorganisation.

– Det är så viktigt att tänka på vem man är med. Vill man inte ha och uppfostra barn tillsammans skall man inte ha sex. Sex leder till graviditet, vare sig det är planerat eller oplanerat. ❀

Text: Kristoffer M
OBS! Eva heter egentligen något annat

**Allt går att lösa,
men en abort
kan aldrig göras
ogjord**

Röster om Abort

Från och med det första ögonblicket av sin existens skall en mänsklig varelse få sina personliga rättigheter erkända, däribland varje oskyldig varelses okränkbara rätt till liv.

Artikel 2270
Katolska Kyrkans Katekes

"En av våra strategier för att vilseleda allmänheten var att förneka något vi visste var sant: Att en abort dödar en levande människa."

"Detta var mitt livs största misstag, och det största misstaget i vår nations historia."

Dr. Bernard Nathanson, en av grundarna till abortrörelsen NARAL, som drev igenom lagen om fri abort i USA.

"Vi blir så upprörda av alla bomber och människor som dör. Världen blir upprörd för de vuxna – men för den lilla människan i livmodern? Inte ett ljud. Han kan inte ens fly. Det barnet är den fattigaste av de fattiga."

Saliga Moder Teresa av Calcutta

Vår Fader vill alltid förlåta

Budskap till kvinnor som gjort abort, ur påven Johannes Paulus II encyklika *Evangelium Vitae* – *Livets Evangelium*.

Jag vill säga något särskilt till de kvinnor som har gjort abort:

Kyrkan är medveten om de många faktorer som kan ha påverkat ert val. Hon tvivlar inte på att det i många fall var ett smärtsamt och upprivande beslut. Såret i ert hjärta har kanske ännu inte läkts.

Det som skedde var och är förvisso fruktansvärt fel – men ge inte efter för modlösheten, och tappa inte hoppet. Försök istället att förstå vad som hände och konfronteras med det i ärlighet.

Om ni inte redan har gjort det – lämna över er själva åt ångern, i ödmjukhet och tillit. Barmhärtighetens Fader är beredd att ge er sin förlåtelse och sin frid i Försöningens Sakrament.

Ni kommer att förstå att ingenting har gått helt förlorat, och ni kommer också att kunna be om förlåtelse från ert barn, som nu lever hos Herren.

Med andra människors vänliga och kunniga hjälp, och som ett resultat av er egen smärtsamma erfarenhet, kan ni bli bland de mest trovärdiga försvararna av varje människas rätt till liv.

Ert engagemang för livet – genom att ta emot födelser av andra barn, eller genom att välkomna och ta hand om dem som mest behöver någon i sin närhet – kommer att främja ett nytt sätt att se på det mänskliga livet. ❀

Evangelium Vitae, n. 99

37205

TRETTIOSJUTUSEN TVÅHUNDRAFEM

Så många aborter gjordes i Sverige under 2007, enligt Socialstyrelsens statistik.



Dorothy Day visade för världen vad kristen solidaritet kan innebära. Hela livet kämpade hon för fred och rättvisa och valde ett liv i materiell fattigdom och gemenskap med samhällets bottenkrap. Många beundrade henne, men hennes svar var alltid detsamma:

”Kalla mig inte helgon”

Dorothy Day föddes 1897 i Brooklyn, New York. 1906 flyttade familjen till Chicago efter flera år i San Francisco. 1914 flyttade Dorothy till Urbana för att studera men hoppade av två år senare och flyttade tillbaka till New York för att jobba som reporter på en rad politiskt radikala tidningar. Hon deltog helhjärtat i kampen mot den rådande samhällsordningen genom demonstrationer och strejker, och satt även i fängelse efter en demonstration för kvinnlig rösträtt.

Inspirerad av Kyrkan

Som barn hade Dorothy varit engagerad i en episkopal kyrka. I New York besökte hon ofta St Josephs katolska kyrka på Seventh Avenue. Hon såg den katolska Kyrkan som en gemenskap för immigranter och fattiga och inspirerades av den. 1922 arbetade Dorothy som reporter i Chicago, och bodde tillsammans med tre katolska kvinnor som alla gick till kyrkan varje söndag och bad regelbundet. Det var då det stod klart för Dorothy att ”dyrkan, tillbedjan, tacksägelse och förbön är det ädlaste vi kan göra i livet”. När Dorothy senare fick jobb i New Orleans deltog hon även i gudstjänster så ofta hon kunde.

1924 gifte sig Dorothy med Forster Batterham som hon hade träffat genom vänner. Batterham var anarkist och mot äktenskap och religion. Han ansåg att det var omöjligt att tro på Gud i en sådan grym värld som denna. Vid den här tiden var Dorothy bergstark i sin tro på Gud och sörjde att Batterham inte kände Guds närvaro. Batterham kunde irritera sig på Dorothys absorbering i det övernaturliga och ibland ledde det till gräl. Snart blev Dorothy gravid, till sin stora glädje.

Några år tidigare hade hon genomfört en abort. Hon hade trott att den tragedin gjort henne ofruktsam.

Dorothy såg graviditeten som ett mirakel, medan maken inte trodde på att bringa ett barn till världen så som den såg ut. 1927 födde Dorothy en flicka som hon lät döpa i den katolska Kyrkan. En tid senare valde hon att själv bli upptagen i Kyrkans gemenskap. Batterham kunde inte acceptera detta val och lämnade dem. Det var en mycket upprivande tid i Dorothys liv.



Ny kamp

Dorothy sökte efter ett sätt att förena sitt tidigare engagemang för de fattiga arbetarna med den nyfunna tron i Kyrkan. Hon såg evangeliet som en maning till radikal solidaritet, fast på en annan grund och med andra uttryck än den kommunistiska kampen. Hennes bön skulle snart komma att besvaras.

1932 träffade Dorothy den franske immigranten Peter Maurin, som för tillfället jobbade som vaktmästare på en katolsk lägergård i New York. Han delade Dorothys längtan och såg en tydlig väg vidare för dem. Deras vänskap kom att betyda mycket för många.

1933 startade de tillsammans tidningen The Catholic Worker, en katolsk tidning som solidariserade med arbetarna. Intresset växte snabbt, inte minst bland de fattiga och hemlösa som såg att någon tog sig an deras sak. Tidningen växte snart till en rörelse, som kom att öppna gästhem (houses of hospitality) för fattiga och hemlösa runt om i landet. 1936 hade Catholic Worker-rörelsen 33 hem i Amerika.

Annorlunda verksamhet

Många blev överraskade över att man i organisationen inte försökte omvända de som kom till gästhemmen, till skillnad från annan välgörenhet. Det enda som tydde på att verksamheten var religiöst bunden var ett crucifix på väggen. Personalen som jobbade där tog bara emot mat, husrum och fickpengar.

Det var många som förundrades över verksamheten och undrade hur länge gästerna fick stanna i hemmen. Då svarade Dorothy: ”De stannar så länge de vill. De som kommer hit lever här och dör här. Vi ger dem en kristen begravning. Så fort de kommer hit blir de medlemmar av familjen. De är våra bröder och systrar i Kristus.”

Mot våld

Förutom det radikala gemenskapslivet och solidariteten, blev Dorothy Day känd som pacifist och antivåldsförespråkare.



Pilgrimsresan DAG FÖR DAG

Gustav Ahlman skriver dagbok under äventyret i Australien tillsammans med påven och hundratusentals pilgrimer.

Onsdag 9 juli
Efter en lång resa, med mellanlandning i Bangkok landar vi i Sydney. Färden fortsätter västerut med tåg och buss till grannstiftet Bathurst och öppningsmässan för dagarna i stiftet. Efter mässan transporteras vi vidare till staden Lithgow för att inkvarteras hos värdfamiljer. Vår ankomstdag visar sig dessvärre vara den kallaste dagen hittills på den australiensiska vintern.

Torsdag 10 juli
Församlingen i Lithgow ordnar med olika utfärder, bland annat till några av de vackraste utsiktspunkterna över Blue Mountains och stenformationen Three Sisters. Om Guds skapelse kan vara så här vacker, hur kommer det då inte att bli i himmelriket?

Fredag 11 juli
Dag för rättvis- och serviceprojekt. I vårt fall innebär det bl a att vi får hjälpa till

att plantera träd (mitt i vintern!), lyssna till en aboriginsk mans didgeridoospelande, klappa de gulliga djuren i skolans agrikulturundervisning, samt provsmaka kängurukött (trots att det är fredag, hrm).

Måndag 14 juli
Avslutningsmessa för dagarna i stiftet, följt av tågresa in till Sydney. Den svenska gruppen blir stationerad i Pymble norr om Sydney och församlingen Our Lady of the Perpetual Succour. Imorgon börjar världsungdomsdagen på riktigt!

Tisdag 15 juli
Under förmiddagen börjar Sydneys gator fyllas av pilgrimer på väg till hamnområdet Barangaroo där öppningsmässan med kardinal George Pell hålls på eftermiddagen.

Det är häftigt att se så många unga kato-
liker från hela världen samlade på en plats
för att fira den heliga mässan tillsammans.

I offertorieprocessionen deltar bl a SUKs ordförande Sara Lann, som representerar Sverige i den internationella liturgigruppen tillsammans med undertecknad som fick bära Sveriges flagga. Öppningsmässan följs av en välkomstkonsert, och under denna dyker plötsligt biskop Anders upp mitt i folkhavet för att hälsa på den svenska gruppen.

Onsdag 16 juli
Idag är den första av tre dagar som inleds med katekes och mässa med biskopen. Ungdomsfestivalen är i full gång med föredrag, konserter samt tillfälle till bikt och sakramental tillbedjan. Den som vill kan på kvällen även delta i en högtidlig gregoriansk vesper med kardinalen.

Torsdag 17 juli
Idag får vi äntligen träffa påven! Den helige fadern anländer via båt, och Barangaroo är fyllt till bristningsgränsen. Utmed Sydneys gator har folk samlats för



att få en skymt av påven under den efterföljande turen med påvemobilén.

I sin predikan gör påven bl a en inbjudan till alla deltagare som inte är katoliker eller kristna: "Stig in i Kristi kärleksfulla famn. Ingen behöver stanna kvar utanför, för alltifrån den första pingstdagen har Kyrkan varit menad för alla i hela världen." Jag får det ansvarsfulla uppdraget att bära påvens mikrofon. En häftig känsla.

På kvällen träffas delar av den svenska gruppen inklusive biskopen vid Vocations Expo, en utställning där mängder av stift, ordnar, kongregationer och rörelser informerar om de olika kallelser som finns i Kyrkan.

Fredag 18 juli

Dagens stora händelse är eftermiddagens korsvägsandakt som går genom hela Sydney. Jesus firar den sista nattvarden vid katedralen, blir dömd till döden utanför operahuset och får sedan bära det tunga korset ända bort till Barangaroo där han blir korsfäst.

Pilgrimerna är utspridda vid de olika stationerna och kan följa de andra stationerna via storbildsskärmar. Det tidigare så

livliga Barangaroo är knäpptyst under de sista stationerna av korsvägen. Mäktigt.

Lördag 19 juli

Efter den sista morgonmässan med biskopen börjar vi förbereda oss för den 9 km långa pilgrimsvandringen genom Sydney till hästkapplöpningsbanan Randwick Racecourse, som under VUD fått namnet Southern Cross Precinct. Där skall lördagens kvällsvigilia och söndagens mässa med påven hållas.

Färden går bl a över Harbour Bridge som stängts av för all biltrafik. Vigilian inleds med ljusständning och personliga vittnesbörd av deltagare från hela världen. Sedan följer påvens predikan, där han bl a understryker att man inte kan separera den helige Ande från den institutionella Kyrkan eftersom detta skulle innebära en kompromiss med enheten, som är en av Andens största gåvor.

Vigilian fortsätter med sakramental tillbedjan tillsammans med påven. Det är

en obeskrivlig känsla att tillbe Gud med såväl Kristus som Petrus närvarande. Efter en avslutande konsert följd av internationell rosenkrans är det till slut dags att gå och lägga sig under den bara himlen. Men under hela natten finns även möjligheten till bikt och sakramental tillbedjan.

Söndag 20 juli

Idag är den officiella världsungdomsdagen! Efter en spartansk frukost får vi delta i morgonbönen som leds av prästseminaristerna i Sydneys stift. En stund senare cirkulerar påven med helikopter över området för att sedan åka runt ett varv med påvemobilén.

**...att tillbe
Gud med
såväl Kristus
som Petrus
närvarande**

Avslutningsmässan blir lika vacker och storslagen som förväntat. I predikan uppmanar oss påven att ta till vara på de gåvor vi fått i syfte att bygga upp Kristi kropp, och får applåder när han särskilt riktar denna uppmaning till dem som är kallade till prästämbetet eller ordenslivet: "Var inte rädda att säga 'Ja' till Jesus, att finna er glädje i att göra hans vilja, att ge er själva helt i sökandet efter



helgelse, och att använda all er begåvning till att tjäna er nästa!" Efter mässan avslöjar påven att nästa möte år 2011 kommer att äga rum i Madrid.

Måndag 21 juli – Onsdag 23 juli

Våra planer blir aningen omkullkastade då den gamla OS-byn från 2000 där vi tänkt bo är överbokad. Istället visas vi ytterligare ett underbart prov på den australiensiska gästfriheten då församlingen i Pymble lyckas ordna med värdfamiljer till alla deltagare. Det går t om ett rykte att de familjer som inte fick några svenska pilgrimer att ta hand om blev jätteledsna! Under tisdagen och onsdagen firar vi mässan i vackra St Patrick's Church i centrala Sydney, där mässor, eukaristisk tillbedjan och bikt pågår mer eller mindre

dygnet runt. Dessa dagar ger oss även möjlighet att besöka andra kyrkor som haft oerhört långa köer under den föregående veckan. En av dem är St Mary's Cathedral, där man bl a kan vörda relikerna av den salige Pier Giorgio Frassati – en av världungdomsdagens skyddspatroner, vars kvarlevor transporterats till Sydney hela vägen från Italien.

Andra populära aktiviteter under dessa dagar är färjan över till Manly Beach, utsikten från 305 meter höga Sydney Tower, och besök till Taronga Zoo, Wildlife World eller Sydney Aquarium.

Torsdag 24 juli – Lördag 26 juli

Under torsdagen tar vi tåget västerut till den kaldeiska domkyrkoförsamlingen

som uppkallats efter aposteln Tomas. Vi blir mycket väl omhändertagna av församlingens volontärer som lagar mat till oss varje dag. På fredagen berättar en av broder Johans irakiska medbröder om den kaldeiska kyrkans historia, och på lördagen åker vi på en utflykt till en liten park där vi grillar, spelar fotboll och får sista chansen att se kängurur.

På söndagen lämnar vi slutligen australiensisk mark, och landar efter en och annan försening på Arlanda under måndagseftermiddagen. VUD-pilgrimsresan är slut för denna gång, men den andliga pilgrimsfärden fortsätter hemma i Sverige. Och det är ju bara tre år kvar till Madrid... ❀

Text: Gustav Ahlman

Bilder förra uppslaget, Samtliga av Robert Kniola: Broder Johan spelar didgeridoo; Söndagsmässa i Lithgow; På väg genom Sydney; uppsamling i gymnasalen i Bathurst; Vandring över bron mot lördagens vigilia; Påven anländer; Åskådare längs påvens rutt; VUD-deltagarna intar Sydney.

Detta uppslag (GA – Gustav Ahlman, RK – Robert Kniola): Salige Pier Giorgio Frassatis kvarlevor i katedralen, **GA**; Liturgigruppen, med SUKs ordförande Sara Lann i folkdräkt, **GA**; Söndag morgon på Randwickstadion, **GA**; Procession inför mässan, **GA**; "Världens ljus", **RK**; Nattligt panorama på Randwick, **RK**; Lördagens vigilia, **RK**; Svenska gruppen på Arlanda, **RK**; Biskop Anders på Vocations Expo, **GA**.



NÅGRA HÖJDPUNKTER FRÅN VUD

Valda av Samantha Hollis från PUKIS – Polska Unga Katoliker i Sverige

Man måste vara där för att förstå fullt ut vilken fantastisk upplevelse Världsungdomsdagarna är. Men med förstöringsglasat i högsta hugg skall jag zooma in de mest minnesvärda stunderna.

På Barangaroo som låg vackert placerat vid vattnet utspelade sig det mesta av Världsungdomsdagarna. Det första vi firade där var öppningsmässan. Hela dagen spenderade vi på området och vart man än gick hörde man det polska språket trots att personerna ifråga representerade ett annat land. Såg vi en polsk flagga drogs man automatisk till den och till dem som stod vid flaggan, för att stolt meddela: vi är också polacker! Det kändes bra att polacker från hela världen hade anlänt till samma ställe och visade sin polska tillhörighet, vilket man tydligast såg på den polska flaggutförsäljningen.

Delade det finaste

Öppningsmässan i sig var väldigt vacker men det starkaste minnet från den dagen

var när en parad av flaggor burna av ungdomar från varje land marscherade genom folkmassorna fram till altaret. I det ögonblicket insåg man hur otroligt många länder det fanns på plats och att vi alla ungdomar från hela världen delade något av det finaste vi har – vår tro. När sedan den svenska och polska flaggan gick bredvid varandra kändes det som ett tecken för Pukis och för en förbättrad gemenskap svenskar och polacker emellan.

Efter mässan började Youth Festival som kom att pågå genom hela veckan med artister utspridda på olika scener runt om i Sydney. Ett ögonblick som berörde mig var när musikgruppen Unity spelade rätt upptempo rockig musik på Bondi beach sent på kvällen och plötsligt saktade de ner tempot och bad oss alla i publiken att koppla bort och tänka på Gud. Alla blev helt tysta och la armarna om varann i ett stillsamt gung. Den tysta stunden bevisar så mycket. Var du än är och vad du än gör kan du alltid ta några minuter till att be och vända tankarna till Gud.

Två dagar senare stod vi på Barangaroo igen, denna gång mer spända och förvåntansfulla. Det var nämligen påven Benedikt XVI ankomst vi alla väntade på. När båten väl anlände med en vinkande påve ombord hade vi bland de bästa platserna för att se och fota honom. När Benedikt sedan åkte i sin Papamobile genom hela Barangaroo och fram till scenen var alla helt lyriska. Trots att ryggsäckar och sittunderlag söndertrampades såg man inga sura miner utan endast ren glädje i folks ansikten. Alla hade något gemensamt, alla välkomnade påven med öppna hjärtan.

Protester

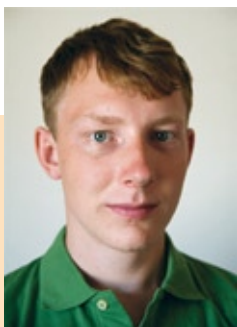
Under fredagen fick vi beskåda det vackraste av allt, en skådespelande korsvägsandakt. Det kändes som ett hopp 2000 år tillbaka i tiden och en beskädning av Jesu korsfästelse på nära håll. Det var så intrycksfullt och mäktigt. Korsvägsandakten öppnade våra ögon för Jesu lidande.

På lördagen var det dags för pilgrimsvandringen mot Randwick där avslut-



ningsmässan med Påven skulle vara. Under färden vid ett tillfälle stod det längs vägen en skara protesterande människor som på skyltar visade sitt förakt mot katolicismen och påven. Men vi katoliker nonchalerade denna protest och istället för att bli upprörda och arga så stämde alla in i en kör av ett ropande ord; ett ord som förenade oss katoliker och byggde en mur kring de protesterande. Ordet var "Benedetto".

I det ögonblicket var gemenskapen som allra starkast, och den höll i sig till på kvällen då alla på Randwickaren tände ett ljus under kvällsbönen. Det var så otroligt vackert att beskåda. Det kändes som om lågan i ljuset kom inifrån varje individ. Det var något utöver det vanliga. När alla sedan ropade och applåderade påven kunde man se hans mungipor dra sig uppåt i ett stort smile. I den stunden tror jag att han kände sig stolt och glad att så många ungdomar samlats för att lyssna på honom.



Robert Kniola, Linköping

Denna resa var verkligen en livsupplevelse. Jag var med på VUD 2005 i Köln, och detta var helt annorlunda. Jag kände ingen i den svenska gruppen från början, men när vi åkte hem kändes det verkligen att en god gemenskap hade vuxit fram. Det mest minnesvärda var för mig när jag och två andra blev strandsatta på vägen tillbaks till våra värdfamiljer. Vi frågade en man om vägen, men istället skjutsade han oss i en timme – hela vägen hem. Att möta den sortens godhet är fantastiskt.

Helig gåva

Då söndagen äntligen kom efter en natt sovandes i ett dike började den högtidliga söndagsmässan. Det vi Pukisar reagerade starkast på var när en polsk tjej iklädd traditionell daladräkt läste förbön på polska. Det rörde sig endast om en halv minut men den var betydande och fyllde oss med glädje. Avslutningsvis fick vi ta emot det heliga brödet och även då det inte var påven personligen som gav nattvarden så kändes det ändå speciellt att få mottaga något av påven.

Världsongdomsdagarna och hela Australienresan hade aldrig varit så lyckad och minnesvärd utan den alldeles unika gästfriheten och det varma bemötandet som man stötte på överallt. Barnens föräldrar på skolan där vi bodde gick upp fem på morgonen för att servera frukost åt oss, sedan blev vi guidade till och från alla evenemang av volontärer som alla svarade snällt på frågor och log varmt när man gick förbi. När man satt på tåget



Maria Bialobrzaska, Stockholm

Att åka på VUD var något av det bästa jag gjort i mitt liv. Hela evenemanget var bättre än jag hade förväntat mig. Det gav verkligen en fördjupning av tron. Det känns inte längre som ett problem att vara katolik. Det var också väldigt bra gemenskap i gruppen.

Det var underbart att se påven när han åkte förbi. En annan höjdpunkt var att delta i en polsk katekes. Jag kände mig verkligen hemma där. Jag vill helt klart åka på nästa VUD i Madrid.

frågade alltid nyfikna australiensare var man kom ifrån och det slutade ständigt med att man förde en trevlig konversation sinsemellan. Till att slutligen sätta sig på bussen och bli skjutsad trots att det endast befann sig åtta pers på bussen och avgångstiden inte alls stämde. Dessutom sa chauffören alltid hejdå och önskade gonatt.

Så trots att vi pilgrimer totalt invaderade Sydney och paralyserade all trafik och ockuperade all kollektivtrafik så välkomnade och bemötte australiensarna oss med öppna armar och hjärtan. Detta glömmer man aldrig.

Allt som allt har denna andliga Australienresa varit värd allt. Resan har skapat minnen för livet. Må fröna av tro som sätts i själen under resans gång gro och växa fram till nästa världsungdomsdag i Madrid 2011. ❀

Text: Samantha Hollis



Marta Forsberg, Linköping

Jag visste inte vad jag skulle förvänta mig av VUDen, men det var en helt fantastisk upplevelse som jag inte hade velat vara utan. Det var jätteskönt att ha så mycket tid till bön, gudstjänst och samtal. Många bitar var mer känslöbetonade än vad man är van vid från Sverige, men jag blev verkligen stärkt i tron. Idag har jag en mycket klarare uppfattning av Kyrkan och tron – jag har helt andra svar på de frågor som folk brukar ställa. Jag känner att jag absolut kan stå för att jag är katolik, och jag mår bra i det.

MJUK i Uppsala

Den 12-14 september var vi ca 50 glada MJUKvaror som samlades hos Ljuvlingen i Uppsala för att delta på värds-kapsläger. Lägreth innehöll en massa roligt: vi lekte massor av lekar, besökte den stora domkyrkan i Uppsala, frade mäsä hos jesuiterna, hade en heldag på Gröna Lund i Stockholm och deltog i Uppsala kulturnatt. Tack till alla som deltog, hoppas vi ses nästa gång!

Gabriella Altunkaynak



Vi har hittat ett 70 år gammalt exemplar av Sucken, som på den tiden hette Sveriges Katolska Ungdomsblad. Här intill kan ni läsa om vad S:t Ansgariusföreningen hittade på den 31 oktober 1938!



ot var nye
l sin pro-
a med att
undantag
och också
gen. Men
varje sista
söndagen

manträden
ongressen
rån Norr-
till förfo-
r Koffer,
S.K.U.-
spirerade
essen med
de högre
ika natio-
ett nästan
et särskilt
esenterat.
le många
- en god
om stor-
rhet som
erige.

program
den här
rsom var
så jag
hade Fru
det hela
rål. Men
n var det
blygsam
med en

S:t Ansgariusföreningen

hade sitt sedvanliga månadssammanträde (pliktmöte!) måndagen den 31 oktober. Pater Adelpkamp höll först ett vackert tal om Kristus Konungen och om ungdomen som hans hird. Vi är som Konungens hird bundna vid vår furste genom våra trohetslöften, och dessa löften skall vi vara villiga att dagligen förnya och förverkliga. Efter detta aktuella tal sjöng vi med liv och lust till ackompanjemang av vår musikkdirektör. Det var fosterländska sånger och vandringsånger, sjömansvisor och annat smått och gott. Men så kom huvudnumret på kvällens program. Några av pojarna bjöd på teater. En mycket sedelärande historia hur det skulle kunna gå för den som inte skiljer på mitt och ditt. Det låg något spontant både över de snusförnuftiga samhällets stöttepinningar och över den blomstrande och optimistiske tjuven. Efter detta gamla spel — icke om envar hoppas jag — var det skönt att läska sin efter alla skrattsalvor törstiga strupe med lite té. Dukningen och serveringen var kanske en smula kärv, men det berodde på att det bara fanns manlig hjälp i köket. Med någon träning kan vi måhända få en stab av manliga hembiträden! Några vänner gjorde oss den äran, men för övrigt lyste släktingar och vänner med sin frånvaro, fast vi så gärna ser dem hos oss. Några ur flickgruppen tittade inom, men de tyckte visst att vi verkade för avskräckande, för de vände redan i dörren.

Ara.

S:t Niklasfest.

Söndagen den 11 december kl. 4 e.m. är det S:t Ansgariusföreningen och

Framtidskongress

År 2012 beslutar årsmötet av avskaffa SUK som ungdomsförbund och istället organiseras som ett stiftsorgan direkt under biskopen. Stiftsungsprästerna får i uppdrag att leda ungdomsverksamheten tillsammans med en styrgrupp av ungdomar. Bakgrunden till beslutet är att det var för krångligt att ha en parallell organisation med föreningar, möten och protokoll – det är lika bra att man arbetar pragmatiskt inom stiftet.

Eller

SUK är år 2012 ett typiskt ungdomsförbund som är radikalt och gärna ligger i framkant i debatten i förhållande till stiftet. Profilen är hög och debatterna inom förbundet intensiva. Det diskuteras på hemsidan och förbundsordförande skriver ledare i medlemstidningen SUCKEN. Falanger bildas inom förbundet...

Ja, hur ska SUK se ut 2012? År 2025? Vilken riktning ska vi ta i vår utveckling och hur ska vi göra detta? Snart är det framtidskongress där vi ska diskutera precis den här typen av frågor så att vi kan ge en vision till kommande styrelser att arbeta mot.

Framtidskongressen hölls senast 2003 och dessförinnan 1998. Kongresserna innehöll många intressanta förslag av vilka en hel del blivit verklighet. Vad tycker du vi borde göra inom SUK? Ta möjligheten att komma till en hel helg och **diskutera och komma med förslag på hur SUK ska utvecklas**. Vi vill särskilt bjuda in dig som har åsikter om SUKs nuvarande verksamhet. Våra kritiker är vår största tillgång under helgen.

Vi kommer att vara på **Marielund den 14-16 november** och på ett sätt inviga det nya hus som byggts mycket med tanke på oss ungdomar i stiftet.

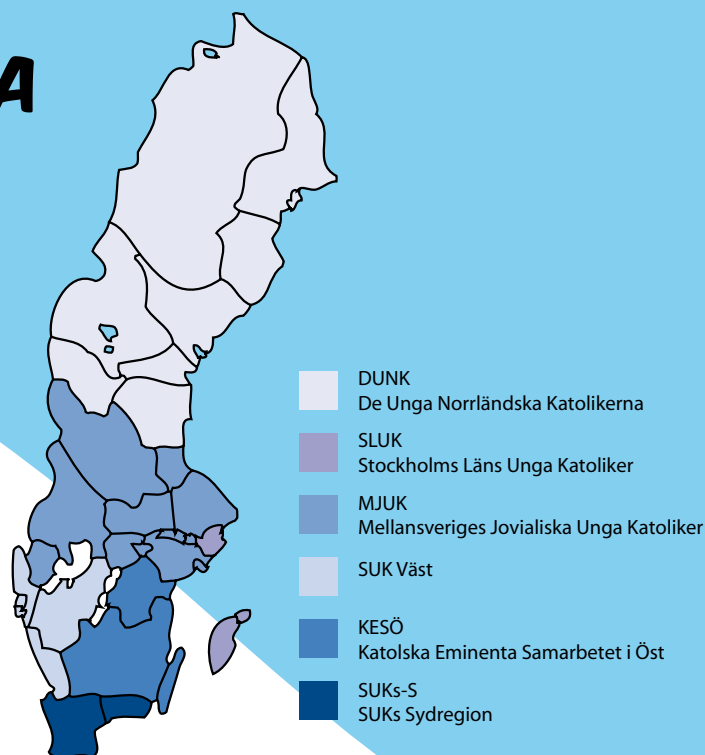
Framtidskongressen riktar sig till ungdomar och unga vuxna, alltså från 16 år. Kostnaden är 200 kr. Du får reseersättning om du reser på ett prisvärt sätt. Anmälningssblankett och detaljerad information finns på vår hemsida, www.suk.se

Tänk på att detta **inte är ett vanligt läger** med en massa aktiviteter. Har du för mycket spring i benen så är det bättre du väntar till ett annat tillfälle.

Helgens program är inte alltför späckat, men syftet med kongressen är att ha fokuserade och intressanta diskussioner.

Välkommen just du!

PÅ GÅNG I REGIONERNA



SUKs-S

31/10 – 2/11: Allhelgonaläger för tonåringar

Plats: Sankt Thomas skola, Lund

Kostnad: 300kr. Reseersättning utgår till medlemmar i SUK.

Anmälan till: rut_wickenberg@hotmail.com

Söndagsmässa för ungdomar och studenter 14 dec kl 18
i St Thomas katolska kyrka, Stora Tomegatan, Lund.

KESÖ

Kontakt: Isabell Kulig:

isabell_kulig@hotmail.com

SUK Väst

Kontakt: Barn- och ungdomskonsulent Erika Wickenber

Mejl: erika.wickenberg@suk.se

MJUK

25 oktober: Ungdomsdag i Västerås

31 oktober - 2 november: Allhelgonaläger i Sägmyra utanför Falun med lek, sång, dans och stor maskeradfest!

13 december: Julfest med SEKUF i Örebro.

Kontakt: gabaltun888@hotmail.com

SLUK

1 november: SLUKdag. Heldagsaktivitet med biskopen.

6 december: Julfest i Akalla, kl. 19 – 02

Info och anmälan: www.sluk.se

Kontakt: cecilia.bergman@suk.se

DUNK

30/10 – 2/11: Höstläger för er som är 13 år och äldre

Bänkåsviken (Alnön, Sundsvallstrakten)

Kostnad: 200 kr/person, 150 för syskon

Sista anmälningssdag: 19 oktober

Kontakt: offe_johansson@hotmail.com

Geez Rite

Eritreanska och Etiopiska Katolska Ungdomsföreningen

Kontakt: Asfaha Kidanemariam

Mejl: asfaha.kidane@katolskakyrkan.se

Tel: 0739 – 52 09 75

PUKIS

Polska Unga Katoliker i Sverige

28 – 30 november: Pukisläger

Kontakt: Ordförande Maria Bialobrzeska

Mejl: maria@pukis.org

Hon var mycket kritisk till USA:s sätt att ladda för ett storskaligt kärnvapenkrig, och deltog ofta i demonstrationer och manifestationer för fred och rättvisa. Hennes sista vända i fängelset var som 75-åring!

En som inspirerades av Dorothy Day och Catholic Worker-rörelsen var Moder Teresa. När de båda möttes, satte Moder Teresa ett kors på Dorothys klänning – samma kors som bärs endast av systrar med eviga löften inom Moder Teresas orden.

Dorothy Day dog 1980, men hann äras för det hon åstadkommit. 1967 besökte hon Rom för att delta i den internationella kongressen för lekmän. Hon var då en av två amerikaner som fick äran att ta

emot den heliga kommunionen av påven Paulus VI.

Inte avfärdad

Redan innan sin död såg många Dorothy Day som ett helgon. Hennes mest kända ord är: "Kalla mig inte ett helgon – jag vill inte bli avfärdad så enkelt." Budskapet var tydligt: radikal solidaritet är en naturlig del av ett liv i Jesu efterföljd. Det är inte något exceptionellt, som tillkommer bara några få "helgon". Hon sade även: "Om jag åstadkommit något i mitt liv, är det för att jag inte skämts för att tala om Gud."

Catholic Worker-rörelsen är fortfarande verksam, med över 150 gemenskaper världen över.

Text: Belita Toppo/Kristoffer M



Danielle Rose

Möt sångerskan som inspirerat människor världen över genom att viga sitt liv åt Guds kärlek. Text: Rachel Gebray

Danielle Skorich växte upp i Duluth, Minnesota i USA och började där sjunga, spela fiol och gitarr. Under gymnasiet åkte hon till Indien som volontär hos Moder Teresas barmhärtighetssystrar. Hon sökte sin kallelse, och hade också en önskan att få träffa Moder Teresa, hennes stora hjälte.

Trots många böner fick Danielle aldrig träffa Moder Teresa. Men efter hemkomsten fick hon ett meddelande från en av systrarna: Moder Teresa hade tagit en ros från sin födelsedagstårta och sagt att den var till Danielle – "flickan som omfamnat de fattigaste av de fattiga; Ge henne denna ros och be henne att vara som den, ren och vacker precis som varje kronblad och berätta för henne att ingenting någonsin kommer att gå fel i hennes liv".

Detta hjälpte Danielle att ana sin kallelse: att tjäna de andligen fattigast av de fattiga i denna materialistiska värld. Hennes

musikaliska begåvning började blomma. Hon bestämde sig för att ta artistnamnet Danielle Rose, för att vörda rosen som hon fått av Moder Teresa.

Gud själv räcker

Under studierna vid universitetet bad Danielle att Gud skulle visa henne att det verkligen är Jesu kropp och blod vi tar emot i mässan. Hon ville verkligen tro helhjärtat och inte bara komma till mässan utan att riktigt förstå. Hon drogs mer och mer till den dagliga mässan och insåg när Gud öppnade hennes hjärta att hon verkligen inte kunde tänka sig att leva utan den. Hon fick till slut visshet om att det är Gud själv vi tar emot i eukaristin. Hon kände att hon inte behövde något mer i sitt liv när hon hade allt – Gud själv.

Danielle tog sin examen i både teologi och musik år 2002. Därefter spelade hon på många ungdomsevenemang såsom Världsongdomsdagen; på reträtter, i sko-

lor och kyrkor. Hon jobbade som katolsk missionerande artist på heltid. Hösten 2003 släppte Danielle skivan *Mysteries*. Den var ett svar på påven Johannes Paulus II vädjan till ungdomarna att ta upp rosenkransen igen. I Januari 2004 tog Danielle emot en personlig välsignelse av påven under en audiens i Rom. Hon gav honom skivan och lovade honom att fortsätta inspirera de unga till rosenkransbönen.

Under arbetet med skivan bad Danielle en timme varje dag framför det heliga sakramentet. Texterna skrevs där i Jesu närvaro. Med den helige Andes inspiration växte hennes begåvning, vilket resulterade i en vacker samling musik som klingar av Guds närvaro. Texterna berättar om rosenkransens mysterier, (glädjens, ljusets, smärtans och härlighetens) och om hur vi kan återspegla dessa mysterier i våra egna liv idag.

En tjuv bryter sig in i ett hus sent en kväll. Han smyger genom vardagsrummet, men stannar som förstenad när han hör en röst: "Jesus ser dig!"

Han fortsätter genom rummet, men än en gång hörs rösten: "Jesus ser dig!" Förskräckt ser tjuven sig omkring, och upptäcker en bur med en papegoja i. Han frågar fågeln: "Var det du som sa att

Jesus ser mig?"
"Ja", svarar papegojan.

Tjuven drar en lättnadens suck och frågar: "Och vad heter du då?" Papegojan svarar: "Jag heter Niklas". "Det var ett ovanligt dumt namn på en papegoja", säger tjuven. "Vad är det för idiot som kallar en fågel Niklas?" Papegojan svarar roat: "Samma idiot som kallar en rottweiler Jesus."

Lille Gabriel snyftar hela vägen hem från lillebrors dop. Pappa frågar tre gånger vad som står på, och till slut svarar gossen: "Jo, prästen sa att vi skall växa upp i ett kristet hem – men jag vill ju stanna kvar hos er!"

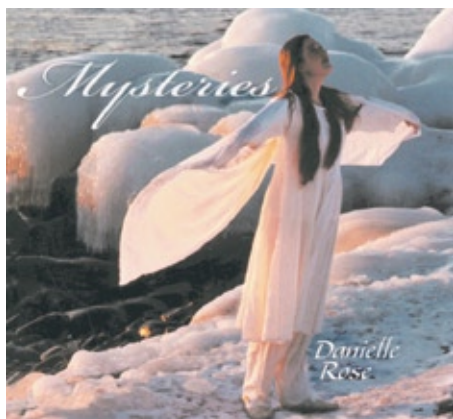


Tre pilgrimer knäböjer i kyrkan för att be. Den förste ber: Herre, jag är endast ett stoftkorn under din sandal – Herre förbarma dig...

Den andre tar vid: O Gud, vad är jag mer än en ynka molekyl som virvlar förbi i ditt universum...

Den tredje lyfter blicken och ber: Fader, jag är bara en ovärdig mask...

Då viskar den förste pilgrimen till den andre: "Lyssna på den, vilket storhetsvansinne!"



En ny väg

I januari 2006 drabbades Danielle av en röstskada som ledde till att hon inte kunde sjunga eller prata. Skadan varade i hela 15 månader. Under dessa månader av stillhet och tystnad lärde hon känna Guds närvaro på ett nytt sätt. Hon kände att den helige ande ledde henne på en ny väg, mot ordenslivet. Idag tillhör hon "The Disciples of the Lord Jesus Christ" och är på väg att bli nunna: syster Rose Therese. Hon säger att det inte är slöseri att offra sig helt åt Gud; att ge tillbaks genom att bli nunna och be för världen, för att alla själar skall lära känna Honom. Gud fortsätter att vattna syster Rose, och hon blommar.

Gud törstar

Jag tycker att hela Danielles personlighet, tankar och musik reflekterar tydligt vad som menas med att förstå med hjärtat och inte bara med förståndet. Hennes starka kärlek till Gud har fått mig att längta mer efter Gud och väckt viljan att lära känna Honom mycket mer än vad jag förut har gjort.

Gud törstar efter oss människor, eftersom hans kärlek är oändligt stor. Det är framför allt i den heliga Eukaristin som vi kan lära känna Honom och spendera tid med Honom. Jag har också förstått betydelsen av rosenkransen. Den är en stor hjälp och är verkligen kärlekens vapen. De upprepade orden hjälper oss att vända blicken mot Gud tillsammans med Maria. Rosenkransens mysterier hjälper oss att inse att Kärleken segrar till slut.

Danielle vill att hela världen ska lära känna Gud och veta att han verkligen är närvarande i den heliga eukaristin. Han har något att säga oss alla personligen och vi skall inte vara rädda för att ge Honom allt. Gud förtjänar vår kärlek, och vi kan inte bara ge det vi känner för att ge. ❀

Bilder: World Library Publishing

Namn: Danielle Skorich/syster Rose Therese

Utgivna album:

Defining Beauty (2001)

– om Guds skönhet.

Mysteries (2003)

– om rosenkransens mysterier

I thirst (2007) – om Moder Teresa
Skivorna finns att ladda ner på
amazon.com och på itunes.

Låtar och information finns även
på myspace.com
och på youtube.com



Posttidning B

Avsändare:

SUK

BOX 4007

102 61 Stockholm



**Nästa nummer kommer innan jul.
Tema: Omvändelse**